

Guerra silenciosa

Surto al carrer el dia tretzè del confinament. He d'anar a la farmàcia i sé que he de dur quelcom rar a la cara que em tapanà la boca i el nas. També m'he de posar guants. Fins ara només en dúiem de llana quan, per aquests rodals fa fred. L'altre element, només l'usaven els metges al quiròfan i, ara, els diaris, la "tele" i la ràdio em diuen que es necessari dur-lo per carrer. Els mitjans de comunicació, igualment, pregonen que, d'aquesta menuda peça de roba, a hores d'ara, no se'n troba. Via Internet veig unes mans que en fan. M'hi apunto. A casa tinc cotó doble i màquina de cosir. Tallo la roba i en faig quatre. Què bé! Tot i no ser perfectes, m'han permès anar, com cal, a la farmàcia i, dins un parell de dies al "super". Congelador i nevera s'ha anat buidant i els hem de tornar a omplir. Tant el meu marit com jo, ara, ja tenim l'anhelada cosa que ens permet anar-hi sense infringir les actuals normes de seguretat que, si fa o no fa, també són necessàries per la salut de tothom.

Camino pels carrers de sempre i els trobo estranys. Fins i tot s'assemblen a alguns d'aquelles pel·lícules que ens porten a un planeta sense vida. Un silenci profund gairebé m'ofega. Les portes i finestres estan tancades. L'escola buida. Al pati no hi corre cap criatura. Una flaire de guerra sense morts visibles; ni devastació; ni trets ni bombes; ni cap mena de soroll, m'envolta. Aquest silenci atordidor em paralitza. A mig camí de la farmàcia m'aturo uns moments i miro l'entorn. Sembla que ni els ocells gosen volar. Passo per la vora d'un canyar i les canyes estan quietes. No es mou ni una fulla. Penso que no circula ni l'aire perquè se'm fa difícil respirar sota la casolana mascareta de cotó. Normal. No hi estic acostumada a dur aquesta peça.

En entrar a la farmàcia veig un nou rètol a la porta. Només hi pot entrar una persona. Davant el taulell unes fustes i cartrons no deixen que m'hi acosti. La persona que m'atén també duu una mascareta i guants (aquella, però, és professional) es veu que ells n'han pogut aconseguir. Actualment, malgrat poder-ne comprar, ja ens hem fem de tots els colors i, la veritat, veure roba de coloraines tapant nas i boca alegre, una mica, l'ambient present.

Arribo a casa amb els medicaments dins la bossa i, junt amb el meu marit, sortim a la gran galeria que tenim darrere de casa, és un dels espais que estimem més. Hi ha flors i, també hort casolà. Els geranis comencen a florir i també podem collir enciam. Quina sort

que tenen les plantes! Llur vida vegetal no l'afecte aquest maleït "micro bitxo" que ens ha obligat a viure semi empresonats.

A penes es sent cap vehicle. No obstant, gent del nostre carrer, es salten, a la torera, les normes. El seu cotxe es sent diverses vegades al dia i, algú es passeja quan li dóna la gana i sense mascareta. L'avises i se'n riu. La ignorància i la incultura ja fan acte de presència. Alguna altra persona, però, se'm fa estrany que, igualment, se salti les normes sanitàries i, enfadada, des de sota la mascareta, li dic: allà on no n'hi ha no en pot rajar, mentre, a corre-cuita, tanco la portalada del garatge el dia que, el meu marit i jo, ben equipats, veníem del "super".

Hem passat 17 dies més completament confinats. Cada dia, però, ens passegem 30 o 40 minuts entre els baixos de casa i la galeria. Abans ho fèiem pels camins del terme. Ara, però, només els podem veure de lluny i els enyorem. El meu marit s'entreté més amb la pantalla gran; jo amb la del ordinador remenant, de tot, per Internet i música per Youtube i, sobretot, llegint lletra escrita sobre paper. De fet sempre m'hi he entretingut, llegint. És rar el dia que, normalment, no ho faig, a casa hi ha més d'un miler de llibres i, la veritat, entre llegir i escriure no dono abast.

Les notícies sobre la pandèmia que estem patint, cada dia són més alarmants. El número de morts no baixa i, allò que més m'està terroritzant és les morts als geriàtrics i les altres que es produeixen als hospitals sense que, els éssers estimats, tinguin la companyia dels seus familiars o, simplement, una mà amiga que els ajudi a tancar els ulls. Quan ho sento quedo esgarrifada i, dono gràcies a Déu d'haver passat un altre dia amb salut, però, igual que en temps de guerra real, no sabem si d'aquí un dia o una setmana, ens tocarà el torn a nosaltres. Ja som grans i, per tant, més vulnerables.

Ja hem passat més d'un mes confinats. Avui, però, m'ha envaït un raig d'alegria, unes orenetes ens obsequiaven amb llurs refilets, des de la galeria. De fet, tal visita, la fan cada any però, aquesta vegada, m'han transmès un plaer que no sé explicar. Crec que és degut al fet de passar tants dies sense tombar pels camins i no sentir els infinits sons amb que ens obsequia la natura, els quals, de tant sentir-los, no en fèiem cas. Ara, però, m'han omplert de goig i, m'han fet sentir viva i amb ganes de gaudir de la vida.

Magdalena Vilalta i Ripoll

Miralcamp